

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Hynka Baňoucha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. L.**, zast. JUDr. Ivanem Vávrou, advokátem, se sídlem Dlouhá 208/16, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2013, č. j. 4 A 23/2011 – 47,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2013, č. j. 4 A 23/2011 – 47, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 6. 9. 2011, č. j. 815/2011-160-SPR/3, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti v celkové výši 19.922 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, JUDr. Ivana Vávry, advokáta, se sídlem Dlouhá 208/16, Litoměřice.

O d ů v o d n ě n í

I. Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2011, č. j. 815/2011 – 160 - SPR/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 4. 4. 2011, č. j. MHMP 261959/2011/Jan (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku proto

bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném v době spáchání přestupku (dále jen „zákon o přestupcích“), jakož i dle ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění platném v době spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“). Stíhaného jednání se žalobce dopustil tím, že jako řidič dne 17. 9. 2010, v úseku označeném značkou nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 116 km/h (po odečtení odchylky měřidla), čímž překročil nejvýše dovolenou rychlost o 66 km/h, za což mu byla uložena pokuta ve výši 7.000,-- Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců [§ 22 odst. 7 zákona o silničním provozu]. Žalovaný neshledal vady v průběhu řízení, které namítal žalobce. Skutečnost, že k překročení rychlosti došlo v obci, je patrná z označení místa – ulice 5. května v Praze 4. Certifikát o schválení typu měřidla skutečně nelze zaměňovat s ověřovacím listem, nicméně předložený ověřovací list ověřuje metrologické vlastnosti rychloměru. Rozdíl v uváděné délce měřeného úseku (565,3 m versus 565,2 m) vznikl formální nepřesností, která byla opravena, a neměl vliv na naměřené hodnoty rychlosti silničních vozidel. Další důkazy (vyšetřovací pokus, výslech strážníků) považovat žalovaný ve světle shromážděných důkazů za nadbytečné.

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou ze dne 4. 10. 2011, v níž namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro chybné vymezení skutku (chybějící slovo „obec“, zmíněné jinak v ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích), i když připustil, že z adresy „se zdá“, že správní orgán měl na mysli, že ke spáchání přestupku mělo dojít v obci. Nelze však zjistit, která z hypotéz právní kvalifikace byla naplněna. Nebylo rovněž řádně vymezeno místo přestupku. Ani skutkový stav nebyl zjištěn řádně. Nebyl proveden důkaz certifikátem o schválení typu měřidla, nebyl vysvětlen rozdíl v délce měřeného úseku (0,1 m z 565,2 m), kdy nejde jen o formální nepřesnost, stěžovatel sám naměřil vzdálenost 560 m, byť nemohl ověřit počátek a konec úseku (žalobce přidal vzorec pro výpočet rychlosti, tvořený zlomkem, kdy v čitateli je dráha a ve jmenovateli čas). Do spisu rovněž nebyly doplněny veškeré fotografie vozidla žalobce, a nebyl proveden výslech strážníků. Stěžovatel odmítl relevanci videozáznamu zobrazujícího označení měřeného úseku, neboť mu nikdy nebyl předložen a o tomto záznamu nebyl informován.

[3] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 5. 2013, č. j. 4 A 23/2011 - 47 žalobu jako nedůvodnou zamítl (dále „napadený rozsudek“). V odůvodnění uvedl, že místo kde mělo ke spáchání přestupku dojít, je určeno dostatečně údajem o ulici, kde se tak stalo s označením směru jízdy, jakož i údajem o svislé dopravní značce. Soud nesouhlasil s námitkou, že ověřovací list není dostatečný pro doložení, že jde o schválený typ měřidla a ztotožnil se s argumentací žalovaného. Délka úseku byla poznamenána formální nepřesností, která nemá vliv na naměřené hodnoty rychlosti a na zjištěné překročení limitů rychlosti. Měření žalobce nesplňuje potřebné parametry a nelze k němu přihlídnout. Další navrhané důkazy byly podle soudu nadbytečné a videozáznam pouze ověřoval stěžovatelovu domněnku, že si nepovšiml, že by byl měřený úsek řádně označen. Nešlo o nezákonně užitý důkaz o vině žalobce.

pokračování

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti výše označenému rozsudku městského soudu kasační stížnost, z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) zákona č. 150/2012 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Nepřezkoumatelnost vydaných správních rozhodnutí a napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] spatřoval stěžovatel v neuvedení slova „obec“ ve výroku popisujícím stíhané jednání. Potřebné informace nelze čerpat z ostatních částí výroku a ani z odůvodnění; nelze ani argumentovat logikou věci (zde stěžovatel odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 5, citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[6] Vadu řízení, které se správní orgány dopustily ve vztahu ke skutkovému stavu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], spatřoval stěžovatel v tom, že rozhodnutí bylo vydáno předčasně a správní orgán se nepokusil řádně objasnit skutkový stav věci [§ 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)], neboť má povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Bylo třeba provést důkaz certifikátem předmětného měřidla, neboť jej nelze nahradit ověřovacím listem, který nedokládá schválení k měření rychlosti [§ 3 odst. 3 písm. b) a § 6 zákona č. 505/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o metrologii“]. Bez certifikátu není možno ukládat sankce a stěžovatel má právo na jeho doložení a vše nelze odbýt tím, že stěžovatel odvolací orgán spíše obtěžuje. Odmítání doložení certifikátu ve stěžovateli vzbuzuje obavu, že žádný takový certifikát k předmětnému rychloměru vydán nebyl, neboť jinak by už jistě byl doložen. I soud zaměnil pojem certifikát a ověřovací list.

[7] Nebyla ani odstraněna vada při konstatování délky měřeného úseku, neboť rychloměr byl ověřen na délku 565,3 m, a nikoli na vzdálenost o 0,1 m kratší, což je údaj uvedený na tištěném výstupu z rychloměru. Měření nebylo standardní a vyvolává podezření, že došlo k chybě měření. Dodatečně předložený „Ověřovací list II.“ označuje nepřesnost ve vzdálenosti za formální, avšak dodatek tohoto znění byl dopsán až za podpisy ověřovatelů a není zde kulaté razítko, ale razítko „vodorovné“. Není zřejmé, kdo a proč dodatek dopsal. Navíc dodatek byl dopsán až po přestupku. Takovou vadu nelze dodatečně zhojit. Není ani zřejmé, na základě čeho byl učiněn závěr, že jde o formální nepřesnost. Vady mohly být snadno odstraněny vyšetřovacím pokusem, který však nebyl proveden. Stěžovatel tak jako v žalobě znova připomněl vzorec pro výpočet rychlosti (viz výše bod [2]) s cílem doložit, že změna vzdálenosti ovlivňuje naměřenou hodnotu rychlosti. Další vadu spatřoval stěžovatel v tom, že nebyl proveden důkaz fotografiemi, z nichž by byly patrné čáry na vozovce, mezi nimiž se měření provádělo, což je znepokojující, neboť pouze přesné umístění těchto čar může být základem pro řádně provedené úsekové měření. Měly být doloženy fotografie vjezdu a výjezdu vozidla do a z úseku.

[8] Městský soud nevypořádal námitku, zda byl Ověřovací list II opravdu vydán Českým metrologickým ústavem, neboť nelze ani ověřit, kdo dodatečný text dopsal. Nebyla ani vypořádána námitka, že tento dodatek v době přestupku neexistoval, jakož i námitka neurčení toho, co mělo být onou formální chybou, kdy soud ani nevypořádal námitku neprovedení vyšetřovacího pokusu. Stěžovatel odmítl jako nesrozumitelnou

argumentaci soudu, že odchylky nemohly mít vliv na naměřené hodnoty, neboť stěžovatel netvrdí, že by musely mít vliv, ale je možné, že po provedení všech jím navrhaných důkazů, a po odstranění všech uvedených pochybností, by mohla být stejně dobře prokázána „pravdivost závěrů“ žalovaného, ale také by mohly být rozpory shledány natolik významnými, že by bylo prokázáno tvrzení stěžovatele, že takto rychle rozhodně nejel. Tím se zřejmě nikdo nezabývá a zabývat nechce, avšak pak jsou zbytečná obhajovací práva i právo na zákonem daný proces, neboť dává-li zákon právo navrhnout důkazy a nikdo se jimi nezabývá, přiděluje jen zbytečně lidem práci.

[9] Výslech strážníků mohl ověřit řádnost měření (např. umístění sloupů veřejného osvětlení č. 409911 a č. 409893), a neprovedení výsledku je porušením Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Nebyly rovněž provedeny důkazy k prokázání skutečnosti, že měřený úsek byl řádně označen. Předmětný videozáznam, na nějž žalovaný poukázal, nebyl dne 21. 3. 2011 součástí spisu, neboť na záznamu o seznámení se spisem je uvedeno, že spis má 23 listů, o žádném videozáznamu není zmínka a z videozáznamu nelze udělat list papíru. Taková vada je podle stěžovatele neodstranitelná. Ověření domněnky, o němž soud hovoří, není ničím jiným než provedením důkazu, k němuž bylo třeba umožnit stěžovateli přístup. Proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku.

II. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvedl důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[13] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za

pokračování

takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[14] Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Stěžovatel předně namítal, že popis stíhaného jednání, tak jak je obsažen ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňuje zákonné náležitosti, neboť z něj není zřejmé, která z hypotéz ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o přestupcích měla být takto popsáným jednáním naplněna. Zdejší soud zjistil, že stěžovatel byl v rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán vinným tím, že „[d]ne 17. 09. 2010 kolem 21:09 hodin jednal v rozporu s povinnostmi uloženými mu zákonem, jelikož se v ul. 5. května, Praha 4 směr centrum v prostoru mezi sloupy veřejného osvětlení č. 409911 a č. 409893 (úseku označeném svislou dopravní značkou „B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50), neřídil tímto dopravním značením, když jel s mot. vozidlem tov. zn. Mazda, registrační značky X rychlostí **116 km/h**, čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o **66 km/h**. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost **120 km/h**, která byla snížena o – 3 %, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance ± 3 km/h z naměřené rychlosti vozidla. ... Výše popsáným jednáním tak [stěžovatel] **porušil** povinnosti uložené mu závazně § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., čímž spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. **§ 22 odst. 1 písm. f) bodu 2** zákona ČNR č. 200/1990 Sb.“ Stěžovatel namítal, že chybějící slovo „obec“ zakládá nepřezkoumatelnost pro rozpor s ust. § 77 zákona o přestupcích.

[17] Podle ust. § 77 zákona o přestupcích [v]ýrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce“. Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu platí, že „[p]ři účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“ Přičemž „[p]řestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více [§ 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích].

[18] Stěžovatel spatřoval nezhojitelnou vadu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tom, že chybějící slovo obec zakládá nejistotu v tom, která ze dvou hypotéz ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích měla nastat. Tato námitka je lichá. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu „[v]ýrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce (§ 77 zákona o přestupcích). V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky. V návaznosti na trestněprávní doktrínu je

třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku.“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Stěžovatel sám odkazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56 avšak tento odkaz není přílehlavý, neboť tehdy šlo o situaci, kdy místo měření rychlosti a tedy i místo, kde byla vozidlu naměřena rychlost 108 km/hod., nebylo dostatečně identifikováno a vymezeno. „[Z] toho důvodu nebylo možnost s jistotou říci, zda se nachází v obci či nikoliv, případně jak daleko je toto místo od značky značící konec obce a tedy i konec povinnosti dodržovat stanovenou rychlost 50 km/hod. V důsledku toho nemohla být zcela vyvrácena námitka stěžovatele, že k měření mohlo dojít i mimo obec. Jako popis místa spáchání přestupku je ve výroku uvedena pouze „silnice I. třídy č. 56 na ulici [název ulice] v obci [název obce] Z takto vymezeného místa však v žádném případě nebylo zjistitelné, kde přesně mělo k přestupkovému jednání dojít. Tento nedostatek se snažil správní orgán prvního stupně napravit konkretizací místa spáchání přestupku v odůvodnění rozhodnutí, Nicméně § 77 zákona o přestupcích stanoví, že konkretizace místa přestupku má být obsažena již ve výrokové části rozhodnutí a nikoliv až v jeho odůvodnění. V nyní projednávané věci si výrok přes chybějící slovo „obec“ přesto ponechal potřebnou určitost, takže tato vada nepůsobí nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Především výrok přesně vymezuje, jaká byla v místě nejvyšší dovolená rychlost (50 km/h) a z jakých skutečností se tento závěr podává (svislé dopravní značení), přičemž uvedenými čísly sloupu byl i přesně vymezen úsek, kde mělo k přestupku dojít. Pochybnosti, které by zakládaly nepřezkoumatelnost rozhodnutí, zde nenastaly (srovnej podobné odlišení v bodech 17 až 23 rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. dubna 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43). Skutek byl ve výroku vymezen dostatečně určitě a nehrozila zde záměna či pochybnost o kvalifikaci, která by zakládala nepřezkoumatelnost. Tato námitka nebyla shledána Nejvyšším soudem důvodnou.

[19] Stěžovatel dále namítal vadu při zjišťování skutku, neboť rozhodnutí bylo vydáno předčasně. Předně podle stěžovatele nebylo doloženo schválení předmětného měřidla k měření rychlosti. Zdejší soud konstatuje, že stěžovatelem popsany rozpor se zákonem o metrologii [§ 3 odst. 3 písm. b) a § 6 zákona o metrologii] nenastal. Ve správním spise je založen (č. l. 6) Ověřovací list č. 8012-OL-7277-09 ze dne 7. 12. 2009, který pro dané místo a užití měřidlo vystavil Český metrologický institut, Laboratoře primární metrologie Praha. Z listu mj. plyne, že měřidlo bylo přeměřeno řádně kalibrovanými etalony [§ 3 odst. 1 písm. a) zákona o metrologii] a tyto zkoušky prokázaly, že rychloměr má požadované metrologické vlastnosti popsané ve vydaném certifikátu (viz výrok ověření) s tím, že dle výroku je rychloměr způsobilý pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Toto ověření mělo platnost do 6. 12. 2010. Zdejší soud konstatuje, že nebylo třeba provádět dokazování certifikátem, neboť použitelnost měřidla pro daný úkon dokládá právě ověřovací list. Tento závěr je v souladu i s předchozí judikaturou zdejšího soudu. „Ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list anebo použije obou těchto způsobů. Grafickou podobu úřední značky a náležitosti ověřovacího listu stanoví ministerstvo vyhláškou (§ 9 odst. 1, 2). O schválení typu měřidla nebo o certifikaci referenčního materiálu se namísto správního rozhodnutí vydává certifikát, o ověření stanoveného měřidla se namísto správního rozhodnutí vydává ověřovací list nebo se měřidlo opatří úřední značkou“ (srov. bod 31 rozsudku ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). Městský soud v Praze nepochybil, konstatoval-li, že správní orgány se

pokračování

nedopustily nesprávnosti, pokud nedoplňily dokazování dle návrhů žalobce o certifikát schválení typu uvedeného měřidla. Předložený ověřovací list je dostatečnou listinou k tomu, aby byla ověřena a prokázáno, že rychloměr, který byl v tomto případě použit, je schváleným přístrojem k danému účelu.

[20] Stěžovatel rovněž namítal neodstranění vady spočívající v rozporném označení délky měřeného úseku. Městský soud v Praze v této otázce uzavřel, že při měření, byla naměřena rychlost po odečtení povolené odchylky ve výši 116 km/hod, což je podstatně vyšší rychlost než byla rychlost povolená. Proto měl městský soud za to, že při takto vysoké rychlosti je vyloučeno, aby odchylka 1/10 m mohla mít vliv na prokázání překročení nejvyšší povolené rychlosti. Změna vzdálenosti o 0,1 m (tj. o 0,02 %), by na výsledek měření nemohla mít tak významný vliv, aby ovlivnila závěr, že byla naplněna skutková podstata daného přestupku. I po odečtení odchylky měřidla překročilo vozidlo nejvyšší dovolenou rychlost o 66 km/h, tedy o 132 %. V této situaci změna měřené vzdálenosti o 0,1 m (z celkových 565,3 m) představuje změnu v řádu zlomku procent, takže tyto hodnoty, které nutno přiřazovat do čitatele stěžovatelem předestřené vzorce výpočtu rychlosti, skutečně nemohly mít vliv na závěr, že předmětné vozidlo překročilo limit o více než 50 km/h [§ 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu]. Ani tuto námitku stěžovatele soud neshledal důvodnou.

[21] Zbývá dodat, že „Ověřovací list II“, jak jen nazval stěžovatel (založený na č. 1. 8 správního spisu) byl vystaven dne 4. 11. 2010, je na začátku označen jménem a podpisem téhož vedoucího oddělení akustiky a kinematiky Českého metrologického institutu a na konci je označen shodným otiskem razítka jako „Ověřovací list I“, ze dne 7. 12. 2009, přičemž u později vystaveného listu je na závěr dopsána doložka, v níž je vysvětleno, že změněný údaj o délce úseku byla opravením formální chyby a tato oprava nemá vliv na závěry o eventuálním překročení právně závazných limitů rychlosti vozidel. Význam a důvod vzniku této doložky je patrný z jejího textu (doplnil ji zhotovitel ověřovacího listu) a v kontextu s výše uvedenými závěry o vlivu konstatované odchylky nepůsobí nezákonnost vydaného rozhodnutí. Z Ověřovacího listu ze dne 4. 11. 2010 je patrné, že vznikl po datu přestupku a skutečnost, že v této době byla opravena konstatovaná formální nepřesnost, odstraňuje rozpor mezi původním textem ověřovacího listu a údajem z fotografie o přestupku (č. 1. 4 správního spisu). Avšak jak bylo uvedeno výše, ani kdyby soud vyšel z původní delší vzdálenosti dle Ověřovacího listu ze dne 7. 12. 2009, a zcela by pominul Ověřovací list ze dne 4. 11. 2011, nemělo by to vliv na závěr o kvalifikaci stíhaného jednání (provedená korekce v čitateli zlomku při stejné hodnotě jmenovatele – jízdní doba - mění údaj o rychlosti zanedbatelně s ohledem na míru překročení rychlostního limitu – viz výše bod [20]). Podstatné je, že za této situace nebylo třeba provádět důkaz vyšetřovacím pokusem, jak navrhoval stěžovatel, ani opatřovat další fotografie pro doložení stíhaného jednání, jakož i vyslýchat zasahující strážníky, neboť rychlost vozidla byla spolehlivě prokázána důkazními prostředky opatřenými správním orgánem I. stupně. Ustanovení čl. 6 odst. 3 Úmluvy garantuje právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě. V dané věci však žádný důkaz svědeckou výpovědí nebyl prováděn a shromážděné důkazy (Ověřovací list ze dne 7. 12. 2009 a fotografie s údaji o délce úseku, délce průjezdného intervalu a zaznamenané rychlosti) postačovaly k zjištění skutkového stavu, o němž zde nebyly důvodné pochybnosti [§ 3

jakož i § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu]. Ústavně garantovaná práva stěžovatele nemohla být tímto postupem dotčena.

[22] Stěžovatel však rovněž namítal, že „ověření“ jeho domněnky o tom, že značky o začátku a konci měření na místě nebyly, protože si jich nevšiml (čl. III stěžovatelova odvolání) bylo provedením důkazu (videozáznam) procesně nepřípustným způsobem.

[23] Ustanovení § 79a odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 dovolovalo městské policii měřit rychlost v úseku určeném policií, „[j]ehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Stěžovatel svou domněnku, že úsek nebyl označen značkou měření) neuplatnil při ústním projednání přestupku dne 21. 3. 2011 (č. l. 25 správního spisu). Pochybnost o řádném označení tedy v té době nevznikla. Stěžovatel svou pochybnost o řádném označení měřeného úseku vznesl v odvolání ze dne 19. 4. 2011, jímž brojil proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V žalobě pak vznesl stěžovatel námitku procesní nepoužitelnosti důkazního prostředku (videozáznamu) a to v reakci na argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí. Žalovaný totiž při reakci na námitku, že měřený úsek nebyl řádně označen, odkázal na videozáznam, který byl součástí správního spisu (č. l. 53 a 55) ode dne 12. 7. 2011, neboť jej správní orgán prvního stupně přiložil ke zprávě o předložení odvolání.

[24] Podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu „[m]usí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“. Žalovaný užil jako podklad svého rozhodnutí videozáznam, který měl doložit, že měření rychlosti provedla městská policie v souladu s ust. § 79 odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění platném v době, kdy došlo ke stíhanému jednání, avšak žalobce neměl příležitost se k tomuto důkazu ve správním řízení vyjádřit. Předmětný videozáznam, užitý k ověření námitky vznesené stěžovatelem v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, sloužil v tomto smyslu k potvrzení či vyvrácení závěru o zavinění stěžovatele, a proto byl nepochybně důkazním prostředkem užitým při závěru o tom, že stěžovatel se dopustil přestupku.

[25] Závěr Městského soudu v Praze o tom, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, je proto nesprávný a Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo nic jiného, než napadený rozsudek zrušit, protože byl naplněn kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[26] Stěžovatel kasační stížností požadoval zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odstavce 2. Podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením

pokračování

rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76 a § 78 se použijí přiměřeně. Pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení správního rozhodnutí není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namíste pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu. V dané věci je zřejmé, že rozhodnutí mělo být městským soudem zrušeno a nepřichází v úvahu jakékoliv doplnění řízení před městským soudem. Městský soud by s odkazem na tento rozsudek pouze přenesl závazný právní názor svým novým rozsudkem správnímu orgánu.

III. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu. Věc mu však nevrátil dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Tomu také podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[28] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 7.300 Kč za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby a podání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za jeden úkon do 31. 12. 2012 přísluší částka 2100 Kč (ustanovení § 9 odst. 3, § 7 advokátního tarifu), a 3100 Kč za úkon právní služby po 1. 1. 2013 (podle čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.) Náhrada hotových výdajů činí podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, tedy celkem 900 Kč. Tuto částku přitom navýšil o DPH ve výši 21 %, tedy 1.722 Kč, neboť advokát je dle soudu předloženého osvědčení jejím plátcem. K nákladům řízení dále Nejvyšší správní soud připočítal stěžovatelem zaplacený soudní poplatek za řízení před Městským soudem v Praze v celkové výši 4.000,- Kč a za řízení o kasační stížnosti v celkové výši 6.000,- Kč. Přiznané náklady řízení žalovaný uhradí k rukám stěžovatelova právního zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu